

*Mindig mindent ugyan úgy csinálni és más eredményt várni –
esztelenség!*

Hercegh Mária
jelölt

Elképzeléseim, ha bizalmat kapok

Az a probléma nem lett kivitatva, hogy a jelölt a személyes elképzeléseit vagy a Kongresszus által elfogadott Programot kell megvalósítania. VAGY: Az a probléma nem lett kivitatva, hogy a személyes elképzelés vagy a Kongresszus által elfogadott Program az, amit meg kell valósítani. Én a Szövetség által elfogadottat gondolnám ennek. Mivel útmutatást nem kaptam, így most a feladatot úgy értelmezem, hogy a személyes, szakmai tapasztalataimra építve fogalmazom meg a közeljövő teendőit.

Érdekvédelmi munkámat 1990 óta mindig a meggyőződéses szakmaiságra építtem. Jól kiegészíti az érdekvédelmi munkámat a szakmám, a szakmámat pedig az érdekvédelemben szerzett tapasztalat. A **szakszerűség mindenképp előtt** – a jelszavam és a meggyőződésem. Hitvallásom?

Minden tisztségemben, az érdekvédelmi munka mellett, vezető helyettesként is, mindig nagy hangsúlyt fektetek a csapatépítésre. Hiszek a közösség erejében. **Hiszem, hogy a SZÖVETSÉG – erő.** Olyan erő, ami elvár, de hitet is ad ahhoz, hogy a reménytelenség időszakában tovább lehessen folytatni az érdekvédelem nem könnyű feladatait. Így tettem és teszek minden nap.

Mit tennék, ha lehetőséget kapnék az elnöki tisztségben?

Először is mindenkit egy nagy **kibeszélésre invitálnék.**

Ma, sajnos a Szövetség tele van elhallgatásokkal. Nem beszélünk sok mindenről, ami pedig ott van a testületekben. Sokszor tűnnek a testületek egy termelési tanácskozás panasznapjának, mintsem egy stratégiai célokat meghatározó, dönteni képes testületnek.

Hiszek a beszélgetés, az építő vita erejében. Meggyőződésem, hogy ha szóba állunk egymással, képesek vagyunk áthidalni az adódó nehézségeinket. Egymás őszinte véleményének ismerete nélkül, csak az egymás iránt fejlődő előítéletek szaporodnak.

A beszélgetés tárgyává kell tenni a megoldások keresését a XXI. századi kihívásokra, mert a szakszervezeti mozgalom nem tudja a válaszokat. A problémamegoldásaink XIX-XX. századbeliak. A korszerű, **modern szakszervezeti kép** kialakítása és önazonosságunk megteremtése nélkül nem nyerjük vissza a társadalmi presztízszünket.

A környezet, amelyben a feladatunkat végezzük, legyen az munkahelyi, vagy politikai, már a modern munkapiaci ismeretek birtokában áll velünk szemben. És mi? A régi struktúrában élünk és ragaszkodunk a megszokott módszereinkhez.

Végre meg is válaszolnám/-nánk a régóta feltett és sokat vitatott kérdéseket.

Mindig nagy kérdés, hogy mi is egy szakszervezeti Szövetség feladata? Ezt is újra kell fogalmazni. Mást jelent a tagság a viszonylag kis szervezeteknek és mást, az érdekvédelmet nagy ágazati szakmákba tömörítő szervezeteknek.

Ennek a Szövetségnek mindenki számára **közösséget, biztonságot** kell nyújtania.

Akkor érezzük majd a sajátunknak, amennyiben közünk van az ott folyó munkához, részesei vagyunk a döntéseknek.

Ebben a munkában több tagszervezeti tisztségviselő veheti ki a részét. Ettől erősödhet a döntések közös volta. Amennyiben többen dolgozunk az ügyeken, úgy a döntések nem válnak egy kisebb csoport privilégiumává.

Az érdekek egyeztetése időigényes, de a döntés és az eredmény öröme - kárpótlást hoz.

Az új struktúra

Sokszor mondtuk: új alapszabály, a testületek ésszerűsítése és a működés korszerűvé tétele; de ma is úgy működünk, ahogy azt az alapítók lefektették. Bár nem három, csak kettő Konföderáció és sok, a működést furcsává tevő szabály a keretrendszer, mégis működünk. Persze ez a működés csikorgó, némelykor nem világos - de miénk.

Korszerű szervezet, előkészített döntéshozatali mechanizmus, gyors reagálás, de **minden tagszervezet számára egyenlő részvételi lehetőség.** Ez az én ígéretem.

Amennyiben rajtam múlik, a jelenleginél nagyobb hangsúlyt helyeznék a **szakmai ágazati tagozatok és a szakbizottságok/kabinetek** munkájára. A kezdeti pesszimista hozzáállás mára elpárolgott, vannak kiválóan együttműködő csapatok, de a többieknek nyújtandó segítséggel meggyőződésem, hogy mindegyik hasznos részévé válik a Szövetségnek.

Jobban számítanék a **társadalmi tagozatok** sajátos látásmódjára. Nincs jövő a fiatalok nélkül. Annak a szervezetnek viszont egyértelműen nincs respektje a XXI. században, aki nem számol a nőekkel. A munka világa azon képviselője nem európai, aki ezt a szemléletet nem kezeli sajátjaként. Annak a szervezetnek viszont nincs jövője, ahol a múltat nem ismerik és az elődök tudástöbbletét nem tisztelik. Több aktivitást, láthatóbb jelenlétet és a tudások egyesítését szeretném, a közösség erejének erősítésére.

Különösen nagy gondot látok a magam részéről a **területi szervezetek** működésében. És végre dönteni kellene, hogy merre fejlesszük a szervezetet.

Az biztos, hogy a területi szervezetek sokkal aktívabb szerepeket kell, hogy kapjanak. A szervezet láthatósága nem csak az országos médiában való megjelenésen múlik, de a helyi közélet szerves részeként a „nyitott ajtó” **politikát** folytatva közelebb kell, hogy kerüljön a tisztségviselőinkhez, tagjainkhoz.

Láthatóság, közösségi hely.

A legjobb reklám a jelenlét. A házaink a szakszervezeti tagok közösségi házaként kell, hogy működjenek. Tenni kell azért, hogy a közvéleményben ne valami avított, idejét múlt szervezetként jelenjünk meg.

Ahol ott vagyunk a szakmáknál, ezt nem is gondolják így. Tehát az érdekvédelem, mint reklám, működik. Akkor ezt miért nem tudjuk a közvélemény széles rétegében megjeleníteni?

Ehhez új formákat, új hangot, más megjelenési formákat kell keresni. Szerintem ez tipikusan Szövetségi feladat és minden tagszervezetnek szolgáltatni kell.

Új arculat, korszerű kommunikációs csatornák, interaktív belső kommunikáció. Ez egy nagy kihívás, de megoldható. Ebben szánnék sokkal nagyobb szerepet a jelenleginél a területnek, de ez helyi tisztségviselők nélkül nem lehetséges.

Tanítani, tanulni, tudást átadni!

Az eddig leírtak fontosságát nem kisebbítve, de számomra talán ez a legfontosabb feladatok egyike, ha nem a legfontosabb. Hiszem, hogy semmi nem tud olyan hasznos lenni egy szervezetben, mint a **tudásátadás** - az **edukáció**. Tanítani és tanulni, folyamatos feladat és ezt nem lehet eleget csinálni. Minden rendelkezésre álló erőforrást mozgósítani kell ennek érdekében.

És akkor most kibújik belőlem a szervezet fejlesztő:

Kell egy hely

- ahol a szakszervezetnek otthona van, a tagnak identitása keletkezik és a közösségnek biztonsága van

Kell egy jól kinéző, felület

- a kommunikációs felületek teljes reformja szükséges

Kell egy arc

- az arculat, amelyet ki kell találni és utána mindig ezt használni

Kell egy vezér

- meggyőződésem, hogy minden szervezet építkezése és a majdani sikere nagyban vezetőn múlik

Kellenek ügyek

- újra indítani néhány vitás kérdést és társadalmi párbeszédet kell folytatni újabb témák középpontba helyezésével

Kellenek csapatok

- és mindennek előtt bátornak kell lenni a változtatáshoz

Mozgalom

Az én személyes elkötelezettségem, hogy ahol vagyok, ott szakszervezeti mozgalomként tudom csak értelmezni. Közösségként, amely sokféle sokaság, akit az identitás tart össze.

A JÖVŐ szakszervezeti mozgalmát nem tudom elképzelni anélkül, hogy ez ne fejlődne egy közösséggé.

Sokszor teszem fel a kérdést: mi köt össze minket azon túl, hogy ide fizetjük a tagdíjat? Jelen pillanatban nem tudok, és másokat megkérdezve sem tudtam eddig rátalálni az identitás képzőre.

Ígérem, hogy tovább fogom keresni és kerestetni, mivel meggyőződésem, hogy nincs mozgalom, közösség és összetartozás érzés, élmények nélkül.

Mind ezeken és még sok minden máson is fogok dolgozni, amennyiben bizalmat kapok.

„Először semmibe vesznek, utána nevetnek rajtad,
majd harcolnak ellened,
ám végül nyersz!”

Nicholas Klein szakszervezeti vezető, 1914